

linje fra Lissabonstrategien til sidste års velfærdsforlig og regeringens nedskæringer på den offentlige velfærd. Det er altså ikke bare tekniske detaljer eller en hvilken som helst strategi, vi står her og diskuterer i dag, det er faktisk den overordnede ideologiske paraply for, hvilken vej de enkelte samfund i EU skal bevæge sig.

Og hvis man skal se på nogle af de konsekvenser, som Lissabonstrategien har ført med sig, så kan man se på den resolution, som venstrefløjsgruppen GUE/NGL har fremsat i Europa-Parlamentet her i dette forår. Det er en rapport, som bl.a. viser, at Lissabonstrategien skubber til en udvikling, hvor virksomhedernes profit som andel af bruttonationalproduktet er den højeste i de sidste 25 år, lønninger, som andel af BNP har været støt faldende de seneste årtier. I 1981 var den 75,3 pct. I 2008 er den nede 66,7 pct.

Fra 2000 til 2005 steg EU's samlede arbejdsløshed med en million, og 25 pct. arbejder uden faste arbejdstider, de arbejder på deltid eller på tidsbestemte kontrakter – usikre arbejdsforhold.

Uligheden er også steget. Fordelingen mellem de 20 rigeste og de 20 fattigste i EU er vokset fra 4,5:1 til 4,8:1 siden år 2000. Igen ser vi, hvordan uligheden stiger. Vi ser, hvordan der bliver mere usikre arbejdsforhold. Vi ser, hvordan de, der har, får mere, og de, der har mindre, får endnu mindre.

Derfor synes vi, at det er på tide, at der kommer en ny strategi for, hvordan man kan gavne befolkningerne i EU, i stedet for hele tiden at tænke på, hvordan man kan lave nedskæringer, hvordan man kan lave bedre forhold for de store virksomheder, fordi det jo faktisk ikke bare er den måde, som man gavner flest mennesker på, det er faktisk også den måde, man rent faktisk skaber de mest konkurrencedygtige økonomier på.

Når man ser på, hvad der har gjort et land som Danmark, men også andre nordiske lande, konkurrencedygtige, så er det jo netop kombinationen af en høj grad af velfærd og dermed også et godt velfærdssystem kombineret med et fleksibelt arbejdsmarked. Og den slags samfund kan man kun udvikle, hvis man har en strategi om at styrke velfærden, og ikke om at forringe velfærden.

Derfor vil jeg gerne på vegne af Enhedslisten oplæse følgende forslag til vedtagelse, som Enhedslisten mener, at Folketinget bør vedtage i dag:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at EU's Lissabonstrategi har medført større markedsgørelse og deraf følgende forringelser af offentlig velfærd i alle EU's medlemslande, herunder en liberalisering af markedet for tjenesteydelser, større utryghed i ansættelsesforholdene samt lavere lønninger som andel af BNP, pålægger Folketinget regeringen at arbejde for, at Lissabonstrategien i stedet tager udgangspunkt i hvert enkelt medlemslands sociale ønsker og behov, herunder:

- forbedring af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp, folkepension m.v., herunder tilsvarende ordninger i alle de enkelte EU-lande,
- højere pensioner som alternativ til flere private pensionsopsparinger,
- skabelse af et sygehusvæsen med lige og gratis adgang for alle som alternativ til private sygehuse og sundhedsforsikringer,
- gratis uddannelse til alle,
- mere offentlig styret forskning,
- fremskaffe det nødvendige økonomiske grundlag for opfyldelsen af ovennævnte krav.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 69).

Kl. 14.20

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg kan, sådan som jeg forstod hr. Rune Lund, godt være enig i, at noget af det her i Lissabonstrategien en gang imellem måske kan være noget bøvellet noget at beskæftige sig med.

Men jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre med hensyn det her forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat: Jeg har forstået Enhedslistens EU-politik sådan, at vi skal have mindre EU, men sådan som jeg læser det her forslag til vedtagelse, er der jo rent faktisk tale om mere EU, bare sådan på en mere social måde. Vi skal have gratis uddannelse i alle de andre medlemslande osv. Det kan være en nok så sympatisk tanke, men det burde vel være de andre medlemslande, der så at sige afgjorde det i deres nationale parlamenter.